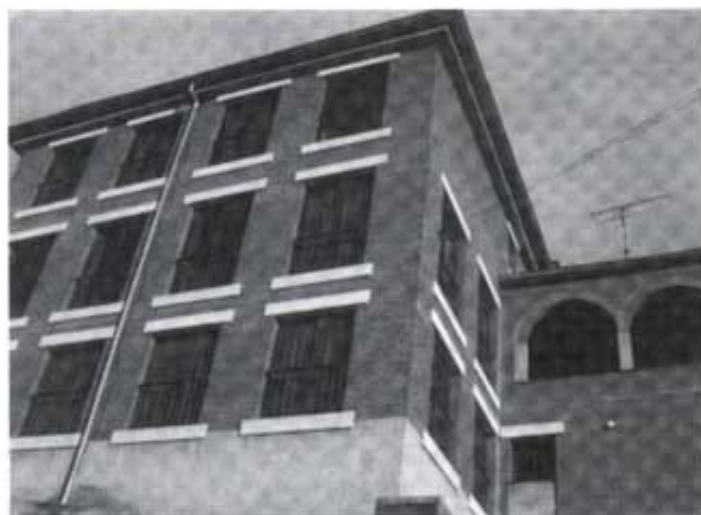

Què passa amb "la Residència"?

Losar Espinosa Besalduch i Tica Espinosa Besalduch

Acabem d'arribar de veure a la nostra mare. Des de fa deu mesos ella viu a una residència per a la 3a edat a Borriana. Aquests últims anys es va deteriorar bastant física i mentalment i necessitava una atenció que nosaltres no li podríem donar. Hem viscut una situació dura.

Prendre una decisió d'aquest tipus és molt complicat, però creiem que hem trobat la millor solució.

Des d'ací volem agrair l'assistència que rep des de tots els àmbits necessaris pel seu desenvolupament personal amb dignitat: mèdic, ambiental, de relació, de cura personal i, sobretot, afectiu. Tot l'equip d'aquest centre és extraordinari. Hem tingut sort. Fan la seva tasca amb professionalitat i entusiasme.

Mentre estem amb ella tot és goig i tendresa però, quan eixim d'allí, el món ens cau damunt... tot és tristesa, llàgrimes i pena. I quan pugem al cotxe cap a les Coves, només hi ha silencis llargs, dolorosos... fins que veiem el poble. Perquè quan hi arribem apareixen sempre els mateixos sentiments d'impotència i ràbia, i pensem "tan bé que estaria la mare al poble!..., ací amb els seus, a la seva terra seria més feliç i nosaltres també".

L'edifici, aprofitant unes subvencions, ja el tenim. Preciós, ben pensat per ser utilitzat com a Residència de la 3a edat. I ens preguntem: ¿Què passa? ¿Per què no s'utilitza per aquella finali-

tat per la qual s'ha construït? No volem dubtar de la impossibilitat real d'inaugurar-lo ni de la bona gestió dels polítics del poble, però... les coses importants costen d'aconseguir. S'ha de lluitar, encara que per a molts siga una utopia, per tenir una Residència a les Coves.

Sembla una paradoxa. Ja la tenim i la volem plena. Els covarxins mereixem una explicació convincent del per què està tancada. Podríem tenir-la com a d'altres pobles i potser ho aconseguiríem si per a tots fos un objectiu prioritari. És una miqueta estrany que a cap programa electoral, a les últimes eleccions municipals del poble, no aparega aquest gran problema que moltes famílies covarxines sofrem. Ni com una proposta a treballar a curt ni llarg termini.

Volem pensar que els problemes s'entenen millor si es viuen a la pròpia carn. Hauríem de pensar en el futur. En allò que tots sabem: la vida s'allarga i moltes vegades amb mancances greus.

La dona s'incorpora cada vegada més al món del treball, el ritme de vida s'accelera, la societat es transforma... i tot això es reflecteix a la societat covarxina.

Des d'ací reivindicuem el dret a poder acabar la vida al lloc que naixem. És un desig egoista però, potser ens portarà a moure'ns tots junts, i tenir una realitat social més justa i humana al nostre poble.

Estem disposades a ajudar en allò que podem (recollir firmes, escriure a conselleries, fer manifestacions...), als responsables del poble. ¡No podem ser conformistes! És un deure de tots i sobretot dels polítics, millorar la qualitat de vida dels qui més ho necessiten i en aquest cas, dels vellets covarxins que no poden viure sols, bé per motius familiars o perquè han decidit anar a viure a una Residència de la 3a edat.

Gràcies, una altra vegada, al personal de la residència de la 3a edat de Borriana, per acollir i cuidar tan bé a la nostra mare. El neuròleg ens va assegurar que no milloraria i des que està amb vosaltres ha retornat... I gràcies mare, per l'alegria que ens dones quan estem amb tu, i perquè tot allò de bo que tenies s'ha fet més gran, més dolç i més tendre. Tu et mereixes que els nostres sentiments siguin expressats.

Losar Besalduch Giner a la Residència de Borriana, aquest estiu.